

Folkekirken på St. Hanshaugen

NYHETSBRV
PÅSKE &
VÅREN 2025
www.kirken.no/sthans/

ST. HANSHAUGEN SOKN, GAMLE AKER & LOVISENBERG KIRKER

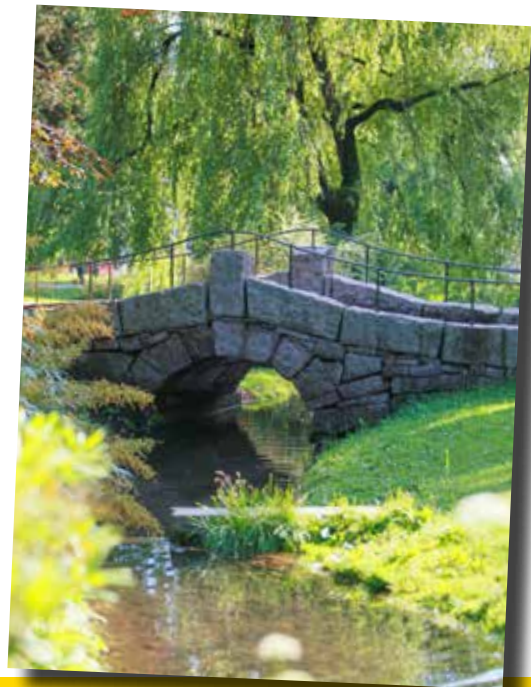
SOLIDARITET OG BØNN

«Våk og be!» sier Jesus til sine disipler på skjærtorsdag, idet de kommer inn i hagen i Getsemane. Dette er rett før Jesus blir tatt til fange, anklaget, slått og hengt opp på korset der han dør. Nå trenger han at disiplene er våkne, at de kan se farene som truer. Han trenger at de er i beredskap til å støtte ham, hvis og når soldatene kommer. Han trenger sine venner i denne politisk tilspissede situasjonen. Men disiplene klarer ikke å holde øynene åpne og beskytte sin utsatte venn. De sovner. De svikter. De blir overveldet av trøtthet for det er sent og det har allerede skjedd så mye.

«Våk og be»: Hvor kan styrken komme fra når kroppen ikke orker lenger? Våk og be, i bønner er man ikke alene. Man kan be sammen med andre, i tillit til at Gud er der og lytter. Bønn er relasjon til Gud, en forventning om Guds nærvær. Og bønn er fellesskap med andre som man ber med og ber for. Slik kan det å våke og det å be og være stille, bli kraftfull politisk handling. Solidaritet og bønn kan henge tett sammen. Plutselig kan nestekjærlighet bli en politisk sak som koster noe. Jesus oppfordring om «å våke og be» har blitt et viktig element i vår kristne tro. I fastetiden skjerper det vårt blikk for ansvaret vi har for andre mennesker rundt oss.

I Frankrike finnes et kloster med munkar fra ulike kirkesamfunn. De bor sammen på tvers av nasjonalitet og kirkesamfunn som et tegn på forsoning, på fred. Dette klosteret heter Taizé. Det

ble grunnlagt under andre verdenskrig på grensen mellom det tyskoppkjuperte og det frie Frankrike. Grunnleggeren, broder Roger, tok Jesu oppfordring om å våke og be på største alvor. Han ba sine tidebønner. Og han gjemte jøder i sitt hus som var på vei til det frie Frankrike. Et menneske er et menneske. Noen ganger er nestekjærlighet svært politisk og farlig. Til slutt måtte han flykte. Etter krigen kom han

INNHOLDSFORTEGNELSE

I dette nyhetsbrevet kan du lese om:

- Solidaritet og bønn
- Frå soknerådets arbeid
- Å leke det hellige
- Intervju med vår nye menighetsprest Angela Timmann-Mjaaland
- Hårete mål – noe å strekke seg etter! Intervju med Oslos nye biskop

tilbake med flere munkar og sin søster. Nå inviterte de tyske krigsfanger til julaften inn i sitt hus.

I Taizé har man fortsatt å være våken for samfunnsspørsmål, store og små og sett kraften i å be sammen og for hverandre. 2000-3000 unge mennesker kommer til Taizé hver uke i sommerhalvåret. Man lever sammen i enkle hytter, lager mat sammen og vasker doen. Tre ganger om dagen møtes man i kirken for å be sammen. Sangene er meditative. De er korte, synges flerstemt og gjentas mange ganger. Slik kan sangteksten synke inn i kroppen: «Nattens mørke er ikke mørke, Gud, for deg. Som dagens klare lys skinner natten.». Dette gjentas og gjentas. I midten av bønnen er det ingen preken, men stillhet. 2000 unge mennesker er helt stille sammen i nærmere ti minutter.

Noen ganger er det å bo sammen og be sammen også en politisk handling. Under Apartheidsregimet kom hvite og svarte Sør-Afrikane sammen til Taizé. I Sør-Afrika levde de helt separate liv som var styrt av strikte regler. Desmond Tutu sendte 144 unge mennesker til Taizé. Der måtte de dele køyeseng, lage mat og vaske doene sammen. Disse menneskene kunne ikke gå tilbake til gamle vaner når de kom tilbake til Sør-Afrika. De ble en del av kampen for å få slutt på Apartheidregimet. De våket og ba sammen.

Taizé har også hatt og har mange kontakter i Øst-Europa. Da muren falt, kom 100.000 unge mennesker til Taizés

nyttårstreiff i Paris i 1989/90. Nå står vi igjen i en uoversiktlig tid, der vi ikke vet hvordan verden endrer seg. Det kan være skremmende med så mange endringer i verdensordenen fra dag til dag og med en uavsluttet krig i Ukraina.

I Gamle Aker møtes vi nå også én gang i måneden til Taizébønn, en gudstjeneste som er preget av sangene fra det franske klosteret i Taizé. En bønn med felles stillhet. I desember fikk vi besøk av en munk: Broder Stephen fra Taizé. Da ba vi for og med hverandre og for verden. Vi var over 100 mennesker, hovedsakelig unge mennesker og noen biskoper fra ulike kirkesamfunn i byen. Vi samles over skillelinjene og våker og ber sammen. Fastetiden og også den kristne tro hele året er preget av Jesu inderlige ønske og oppfordring til sine venner: «Våk og be». I denne urolige tiden er det viktig å holde bønn og solidaritet sammen.

Gamle Aker kirke er et sted der man kan komme og våke og be. Enten stille og for seg selv, når vi har åpen kirke. Man er ikke alene her. Når vi ber, er vi sammen med millioner av mennesker verden over, som våker og ber til Gud. Gud selv er nær og det er som om bønnen sitter i veggene og vi ber sammen med mennesker som har bedt i over 900 år i akkurat dette kirkerommet, i det gamle steinhuset på St. Hanshaugen.

*Angela Timmann-Mjaaland
kapellan Gamle Aker.
Bilder fra Taizé.*

FRÅ SOKNERÅDETS ARBEID

I januar vedtok soknerådet strategien for soknet 2025-27. Rådet har revidert strategien som vart laga i 2021, og bygger i stor grad vidare på denne. Behovet for å revidere strategien er tydelig når vi ser på alt som har skjedd i soknet dei siste åra. For mykje har blitt gjort sidan 2021! Gamle Aker kirke er renovert, og kun småting gjenstår før dette store prosjektet er ferdig. Vi har forsterka satsinga på kyrkjemusikken, og har fleire gode tilbod til barn, unge og voksne i soknet. Aktiviteten i soknet er høg, og alt kan dessverre ikkje nemnast her. Men nesten alt blir kommunisert i halvårsprogrammet vårt, eit av fleire gode kommunikasjonstiltak som følger av strategien. Alt dette gode bygger vi vidare på.

Det heilage og heilagstadane er framleis hovudsbodskapen i strategien vår. Menneska har alltid søkt det heilage, til alle tider og i alle kulturar og religionar. I ein kristen kultur er kyrkjene heilagstaden framfor nokon. Vi vil arbeide for at menneska skal få oppleve møter med det heilage i vårt sokn. I sentrum av strategien står derfor heilagstadane våre, kyrkjene Gamle Aker og Lovisenberg. Vi ønsker at dei skal gi rom og plass til alle som søker seg dit.

For dei som ønsker å høyre meir om

det heilage, har vi i vår det heilage som tema for *Forum for tro & tanke*, og i skrivande stund er det framleis to arrangement igjen om dette tema i vår. Du finn tidspunkta i halvårsprogrammet vårt, som ligger tilgjengelig i kirkene og på nettsida vår.

I strategien har vi også satt fire overskrifter om korleis vi vil legge til rette for møtet med det heilage i vårt sokn. Under kvar av desse har vi satt overordna mål, der vi går meir konkret inn på kva vi ønsker å få til. Her finn de mellom anna ambisjonane våre for gudstjenester og kyrkemusikk, open kirke, tilbodet vårt til barn og unge, diakonal satsing og mål om å nå ut til og vere ein del av bydelen og byen vår.

Dei heilt konkrete tiltaka vi skal gjennomføre, har vi denne gongen valgt å jobbe med i ein eigen handlingsplan. Denne er under arbeid i desse dagar, og i dette soknet er vi heldige som har tilsette og frivillige fulle av idear og ønsker om kva vi skal få til. I soknerådet gler vi oss til å fortsette denne jobben saman med dei tilsette. Som alltid er vi også glade for innspel om stort og smått frå soknet. Ta gjerne kontakt med oss!

*Ragnhild Kongsvoll/
leiar av soknerådet*

GUDSTJENESTER I PÅSKEN

Skjærtorsdag, Lovisenberg kirke

Skjærtorsdagsgudstjeneste kl. 18.00.
Prest Sigve Aabel Reedtz. Organist Øyvind Fossen.

Langfredag, Gamle Aker kirke

Langfredagsgudstjeneste kl. 15.00. Prest Morthen Sørli. Organist Espen Takle.

Påskeaften, Gamle Aker kirke

Midnattsmesse kl. 23.00. Prest Sigve Aabel Reedtz. Organist Espen Takle.

Påskedag, Lovisenberg kirke

Høytidsgudstjeneste kl. 12.00. Prest Roger Jensen. Organist Øyvind Fossen.

2. påskedag, Gamle Aker kirke

Høymesse, kl. 11.00. Prest Roger Jensen. Organist Espen Takle.

2. påskedag, Lovisenberg kirke og menighetshus, kl. 14.00-16.00. Påskemorro for barn og voksne! Diakonimedarbeider Helene Bishop.

Å LEKE DET HELLIGE – BARNEALTER PÅ PLOSS I GAMLE AKER KIRKE!

I bøkene til C.S. Lewis om Narnia, skjer det at noen barn går inn i et gardero-beskap. På andre siden av pelsene som henger i skapet, finner de en verden. En magisk verden der en heks har gjort så at landet de møter har evig vinter, men aldri jul. Her er det flere talende dyr enn det er mennesker, og kamper som utkjempes av kentaurer, kjemper og fauner. En verden der dyr, trær og natur er innvevd i en kamp mellom det gode og det onde. En magisk og fortryllet verden, en verden som er annerledes og fremmed – men som vi likevel erfarer som nær og sann. På samme tid.

Å gå inn i kirken er som å komme inn i en annen verden, hvor det meste er annerledes. Her er det høyt under taket, lyd skaper umiddelbart ekko og gjengklang i rommet, mennesker har klær som ser annerledes ut enn hverdagsklærne, musikken høres annerledes ut, her hører man og inviteres til å delta i bønner,

bekjennelser og lovsang, og man synger salmer sammen. Her møtes fortid, nåtid og fremtid. – Her står livet på spill i kampen mellom det gode og det onde.

For å gestalte det som er annerledes, samhørigheten med den andre verdenen, bruker vi i kirken artefakter – gjenstander, klær og symboler. Vi kler oss i kapper, i alba og messehagel. Vi bruker prosesjonskors, døpefont, kalk og disk, blomster og lys. – De finnes for nettopp å hjelpe oss å orientere oss i den verdenen som er annerledes. Sammen med det som sies og gjøres, gir artefaktene en livstolkende fortelling om hva det er å være menneske, å være i relasjon til Gud, til hverandre og til naturen – og til meg selv.

Etter at vi har vært en stund i annerledesverdenen, så vender vi tilbake til den kjente virkeligheten, hvor alt er som før. Men vi er forandret, og vi ser verden med andre øyne. Barnealteret er ment å hjelpe barn til å oppleve samme undring og en

Prosesjon ned til barnealteret

større verden, lik det voksne kan oppleve i gudstjenesten. Barnealteret inviterer barna til å utforske kirkens verden og livets store spørsmål på sine egne premisser.

Når dåp er gjennomført i Gamle Aker, da åpner vi barnealteret – om det er flere barn, gjerne med en liten prosesjon ned til barnealteret. – Nå kan barna selv leke det de har opplevd! I hjørnet bak i kirken hvor barnealteret står, har vi også tegnesaker og lesestoff for barn.

På norsk bruker vi ordet leketøy, men også lekesaker om de gjenstander vi bruker i leken. På barnealteret står det nettopp «leksaker» – ordet her er ment å spille på en spennende dobbelthet, det er ikke bare ordet «lek» det handler om, ordet «saker» spiller på det latinske «sacer» som betyr hellig – for på dette stedet skal barna få leke det hellige.

Tekst og foto: Västerås stift og sokneprest Roger Jensen

Det er i Västerås stift/bispedømme i Sverige at man har utviklet barnealterskapet, et skap hvor barn finner alle de gjenstander som brukes i gudstjenesten. Et pedagogisk og inspirerende sted som inviterer til lek. Her kan barn kle seg ut som diakon, prest eller biskop, de kan leke dåp, nattverd og vigsel – eller ta gjenstander i bruk på sin egne måte. – Alt er laget av høy kvalitet, dåpskar, kalt og disk til nattverden er laget av aluminium som skal minne om sølv, selve skapet er laget i eik og massiv bjørk. Skapet

er dekorert med kristne symboler, her finner barna kjente kristne symboler som duen, lammet, kors, men også gamle og mindre brukte symboler som fuglen Fønix (oppstandelsesymbol), bokstavene IHS (latinifisering av de tre første bokstavene i navnet Jesus på gresk, iota-eta-sigma), og midt i skapet fremstilles Gud som en hønemor som samler kyllingene sine (jf. Matt. 23, 37 og Luk 13, 34). Det er menighetsrådet som har kjøpt inn skapet til Gamle Aker kirke, godkjent av Riksantikvar og biskop.

INTERVJU MED VÅR NYE MENIGHETSPREST ANGELA TIMMANN-MJAALAND

Vi har hilst på Angela, tidligere også. Det var da hun ble innsatt som kapellan i St. Hanshaugen sokn med Gamle Aker kirke som sitt tjenestested og ble presentert under kirkekaffen den 8. desember. Nå er hun i full sving i menigheten vår i sin 50% stilling.

Samtalen med Angela viser hennes brede bakgrunn og faglige interesser. Hun forteller at hun vokste opp som den eldste av tre jenter på en bondegård syd for Hamburg. Dessverre kommer ingen til å ta over gården, men alle tre søstre viderefører foreldrenes engasjement i kirken. Angelas søstre jobber som kateketer og som leder for et stort diakonalt prosjekt.

Angela studerte teologi i Hamburg, men har også hatt studieopphold i Göttingen og Heidelberg. Og så forteller hun om det veldig interessante oppholdet ved Taizé klosteret i Frankrike som er et økumenisk kloster. Dette klosteret blir besøkt av 2000-3000 unge mennesker hver uke i sommerhalvåret. De deltar i munkenes morgen-, -middags- og kveldsbønn, utveksler tanker om bibeltekster og samfunnsspørsmål og har det gøy med

musikk og dans om kvelden. Her traff hun sin ektemann Marius Mjaaland som etter hvert er blitt professor i religionsfilosofi ved Det teologiske fakultet/UiO. Angela og Marius giftet seg i 1997. Da flyttet hun til Norge og avsluttet sitt teologistudium ved Det teologiske fakultet/UiO. Angela og Marius har fått 4 barn, to gutter og 2 jenter. Nå bor de på Nordberg.

Da Angela var ferdig med studiene, ble hun ordinert til prest av biskop Gunnar Stålsett og innsatt i Tonsen menighet. I en liten periode var hun prest i prosjektet Majorstua Unge Voksne Kirke som først holdt til i Majorstuen kirke og som senere ble flyttet til Ila kirke. I 2013 ble hun stipendiat ved det Teologiske fakultet. Hennes prosjekt dreier seg om biskopens, prestens og sokneprestens kollektive ledelse av kirke i omorganiseringer. Tittelen er *Kall og autoritet*. Hun har nokså nylig fått beskjed om at hennes doktorgradsarbeid er godkjent og at hun skal disputere i begynnelsen av mai i år.

Mens hun holdt på med avhandlingen sin, ble hun i 2017 plutselig alvorlig syk og funksjonshemmet. Hun måtte sitte i

Angela tjenestegjør
i Gamle Aker kirke

rullestol og måtte lære seg å gå på nytt. Før likte hun å ha tusen baller i luften, nå var hun plutselig kreftsyk og funksjonshemmet. Denne erfaringen med redsel, lang behandling og rehabilitering tar hun med seg inn i presteyrket sitt. Angela er nå halvt ufør og må leve et litt roligere liv. Hun berømmer det Teologiske fakultet for at de la alt så godt til rette for henne, slik at hun kunne avslutte sin PhD i sitt tempo.

Mot slutten av intervjuet snakker vi litt om fremtiden. Hun er helt klar på at det er presteyrket hun vil fortsette med. Hun er glad i kirkelige handlinger og gudstjenester. Under samtalen spør intervjueren om det fortsatt er noen viktige skillelinjer mellom Menighetsfakultetet og Universitetets teologiske fakultet. – Nei, det er det ikke, synes

hun. Nå utdanner vi sammen for kirke og samfunn.

Angela liker den bredden som nå finnes i folkekirken: vi må være åpne for folks tro og tvil. Vi må lære oss å lytte. Hun vil gjerne bidra til å åpne kirkerommet for stillhet og bønn. Et viktig prosjekt for henne er å legge til rette for jevnlig Taizébønner i Gamle Aker kirke.

Dette ble en virkelig hyggelig og interessant samtale med vår nye prest. Og ingen tegn til sykdom! Hun er kvikk og høyst oppegående. Ser ut som hun aldri har feilet noe som helst!

Igjen: hjertelig velkommen til St. Hanshaugen sokn, Angela, og lykke til i ditt arbeid her!

*Intervju v/ redaktør
Anders Smith*

VI MINNES! TUR TIL GRINIMUSEET FOR ALLE OVER 65 ÅR

I år er det 80 år siden frigjøringen av Norge, etter år med tysk okkupasjon. - Gleden var stor da vi endelig kunne feire et fritt Norge! Når vi i år feirer frigjøringen, velger vi å gjøre det ved også å minnes de som ble satt i fangeleir på Grini.

Grini var den største tyske fangeleiren i Norge under 2. verdenskrig. Nesten 20 000 fanger var innom leiren i krigsårene. En rekke av disse skulle bidra til å forme etterkrigstidens Norge, slik som Einar Gerhardsen, Obos-leder Martin Strandli og Odd Nansen, samt Norges første kvinnelige prest Ingrid Bjerkås, Johan Borgen, Ingeborg Refling Hagen, Arnulf Øverland og Francis Bull – bare for å nevne noen.

Turen til Grini er i regi av St. Hanshaugen og Fagerborg menigheter, støttet av Langaas legat. Turen finner sted 11. juni.

10.00 Avreise fra Lovisenberg kirke
11.00-13.00 Grini fangeleir – foredrag og fortellerforestilling
14.15 Middag m/dessert og kaffe på Frognerseieren
16.30 Retur til Oslo

Påmelding til sokneprest Roger Jensen, 95402610/ rj227@kirken.no. Det er en egenandel på kr. 100.

HÅRETE MÅL – NOE Å STREKKE SEG ETTER! INTERVJU MED OSLOS NYE BISKOP

Det er jo veldig travelt å være ny biskop, men du har uttalt et mål om å besøke alle menighetene i løpet av ditt første år i rollen. Det er ganske ambisiøst?

Ja, det er et hårete mål. Jeg kan jo ikke love at det går, men det er noe å strekke seg etter. Noe av det viktigste jeg kan gjøre som biskop, er å være ut og se folk, både innad i kirken og utad, og lytte og dele på de fortellingene jeg får. Det er ute i menighetene vi "kirker": danske ungdommer på Nørrebro lærte meg at "kirke" først og fremst er et verb: Å kirke. Så det å se det som skjer lokalt, og bruke min stemme og plattform som biskop for å løfte fram alt det gode som skjer, det er veldig viktig for meg.

Vi har alle et behov for å bli sett. Det er ikke så mye jeg får sett på disse første korte besøkene, men jeg får noen gode glimt, og gitt noen klapp på skulderen og

noen heiarop til ansatte. Så gleder jeg meg til å treffe frivillige og folkevalgte etter hvert. Vi er jo faktisk ca 800 ansatte og ca 7000 frivillige, som er helt fantastisk! Jeg vil gjerne bidra til at de kan føle seg løftet.

Det høres ut som om du har veldig høye forventninger til deg selv. Hvilke forventninger tror du folk har til deg, både menighetene og folk generelt? Og hva tenker du det er viktig å innfri?

Det er nok mange ulike forventninger, og jeg kan helt sikkert ikke gjøre alle til lags. Jeg opplever at det er en stor forventning hos mange at jeg som biskop kan være et ansikt for en åpen og tydelig kirke, som frimodig forkynner evangeliet om den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus. Den forventningen vil jeg arbeide hardt for å innfri. Jeg ønsker å være mye ute

blant folk og snakke med mange ulike miljøer og mennesker. Så vil jeg gjøre det jeg kan for å være en samlende og god åndelig leder, som kan bidra til stolthet og arbeidsglede i kirken.

Som religiøs leder vil det være viktig å artikulere tro og teologi for vår egen tid, som nærer håp og tro, livsmening og fellesskap. Og som utfordrer oss til å bidra med det gode vi kan. Som kirke kan vi ha en viktig stemme i disse tider. Dessverre misbrukes tro og religion altfor ofte til noe helt annet: å undertrykke mennesker, legitimere urett og skape skiller mellom oss – det må vi protestere mot.

Det offentlige ordskiftet blir stadig hardere og mer polarisert; også debatter om tro. Jeg ønsker å bidra til en trygg og modig samtalekultur i kirken vår, både ansatte imellom, og med frivillige og

medlemmer og hvem som helst, der vi snakker om tro og teologi og de store spørsmålene i livet med innestemme og gjensidig respekt. Der folk kan snakke fram sin egen tro, og lytte til andres. Min erfaring er at folk flest har lite språk på sin egen tro og at det for mange er noe svært privat. For å styrke den eksistensielle beredskapen i vårt samfunn, trenger vi å hente frem den gode lytter og den kloke evangelisten i oss alle.

Er det noen forventninger du tror du ikke vil kunne innfri?

Det er det helt sikkert! Tiden vil ikke strekke til for å imøtekomme alle ønsker. Dessuten: Ny rolle gir andre begrensninger og muligheter enn jeg har hatt før. Kirken er et trosfellesskap, ikke et me-

Den nye biskopen ble presentert i Oslo domkirke 6. desember, og innsatt under en høytidelig seremoni samme sted den 23. februar 2025. Innsettelsen skjedde under ledelse av preses

for bispemøtet, biskop Olav Fykse Tveit. Det er Kirkerådet under ledelse av Harald Hegstad som har tilsatt Sunniva Gylver som ny biskop i Oslo.

ningsfellesskap, og da jeg ble vigslet ga jeg mitt håndslag på at jeg vil arbeide for å fremme og bevare kirkens enhet. Det forplikter meg på å opptre så samlende jeg kan, i en folkekirke og et bispedømme med et stort spenn i medlemsmassen, både teologisk og politisk.

Samtidig er vi som kirke, og jeg som biskop, kalt til å være en profetisk stemme som står opp mot urett og det som truer menneskeverdet, fellesskapet og livet. Jeg skal fortsette å være en tydelig stemme for kirken - først og fremst gjennom å forkynne evangeliet høyt og klart, og så vil mange av de konkrete politiske løsningene bli overlatt til andre.

Som prest har du vært kreativ og nysgjerrig. med Potterpåske og ulike gudstjenesteformer. Hvordan vil du som biskop utfordre menighetene til å tenke kreativt?

Jeg har jobbet lenge nok i dette bispedømmet til å vite at det er utrolig store variasjoner i hvilke muligheter og begrensninger som finnes; jeg verken kan eller vil detaljstyre hvordan folk skal være kirke lokalt. Men har et klart ønske om at vi både åpner radikalt opp når vi tenker "hvem kan vi samarbeide med? Hva kan vi trekke inn av kulturelle uttrykk? Hvordan kan vi tenke diakonalt på nye måter?" - og samtidig at vi har en veldig tydelig kirkelig signatur på det vi gjør. Vi må bygge merkevare, for det blir kamp om ressursene fremover, og da er vi nødt til å være tydelige både på hvem vi er, og hvor vi henter kraften og motivasjonen til det vi gjør. Helt konkret ønsker jeg meg for eksempel heller at vi har yoga-gudstjenester enn at vi har yoga-partier i kirken. Jeg ønsker meg en Potterpåske der vi gjerne viser alle filmene på stor-skjerm, og vi spiller rumpeldunk og har tryllestavverksted og alt som hører til, men der vi også alltid inkluderer en Pot-

ter-gudstjeneste hvor vi lar dette universet møte vår grunnform for fellesskap. Slik kan vi åpne opp for mange slags arrangementer og uttrykk, og samtidig tydelig være kirke og gi vårt helt særegne bidrag til fellesskapet.

Så er det viktig for meg å understreke at det finnes så mye kompetanse og kreativitet ute i menighetene, så vi har masse godt å lære av hverandre, selv om mulighetene er forskjellige og ser forskjellige ut. Det finnes ingen idealmenighet som andre skal leve opp til; alle kan vi strekke oss etter "å kirke" slik det passer best i våre lokalsamfunn.

Hva tenker du er viktig når det gjelder ungdomsarbeidet i menighetene?

Jeg har selv stått i ungdomsarbeid i flere tiår, siden før jeg ble prest, og det finnes ikke noe patent eller quick-fix på hvordan man lykkes med ungdomsarbeid. Men jeg tenker at det er livsviktig å se folk, bygge gode relasjoner, invitere inn i tydelige kristne praksiser, skape en kultur der ungdommene både føler seg bekreftet og utfordret. Vi trenger begge deler. Men først og fremst bekreftelse på at vi er gode som vi er, og at vi er verdifulle inn i fellesskapet. Jeg tror at det å skape gode og trygge fellesskapsarenaer er noe vi aldri blir ferdig med, og det trenger man så sårt i den fasen som ungdomstiden er. Noe av det vanskelige er å ha en kontinuitet, så det er viktig at vi legger til rette for at ansatte skal orke å stå i sånne roller over tid, fordi det tar tid å bygge tillit og relasjoner.

Det er også viktig at vi forblir et annerledes fellesskap, at vi har gudstjeneste, at vi snakker om tro, at vi deler ut nattverd, at vi ikke prøver å gjøre det samme som mange andre, bare litt dårligere. Vi skal gjøre det vi er best på!

*Intervju v/ Patrick Justad
Oslo bispedømmeråd*

 *Folkekirken på
St. Hanshaugen*
GAMLE AKER & LOVISENBERG KIRKER

Hver tirsdag utenom skoleferi-
ene i Lovisenberg (kl. 11.00) og
Gamle Aker (kl. 13.00) kirker.

BABYSANG

FRIVILLIG I KIRKENS SOS?

Etter flere år som frivillig på telefon skulle Pia prøve seg som chatvakt. Det endte med utrykning i første samtalen. – Jeg kjente jo pulsen steg, men det var ingen panikk, sier Pia Marie Steiner Georg.

Men historien starter ikke denne tirsdagskvelden. Den starter et kvart århundre tidligere da Pia var 7-8 år gammel og hun oppdaget at moren var frivillig i Kirkens SOS.

– Jeg husker jeg var veldig stolt av henne. Tenk å ha en engel til mamma som stod opp midt på natta for å hjelpe andre, forteller Pia begeistret.

Forelsket

– Sånn vil jeg også bli, tenkte jeg, og det ble hun. I 2020 var det Pia sin tur til å bli frivillig, og møtet med Kirkens SOS innfridde.

– Jeg ble forelsket med en eneste gang, sier hun med entusiasme.

Hun merket det allerede i inntakssamtalen. Verdiane, miljøet, folkene – det var godt å være her, og spørsmålene hun fikk, var nærgående, gode, direkte og inngående.

– Det var tydelig at det var viktig for dem å bli kjent med meg og mine verdier i dybden. Jeg ble på en måte «grillet» med varme. Det var utrolig kult.

Inntrykket ble ikke dårligere da selve innføringskurset startet. Det ble kraftig forsterket.

– Ja, så til de grader! Det var et fantastisk kurs. Vi lærte å bruke oss selv som verktøy, lytte etter hva som skjedde i oss, og vi lærte ved å føle og oppleve. Jeg opplevde også at de brydde seg om både oss og de som kontakter oss, på ekte – det var ikke bare fine ord og verdier på et papir, sier Pia.

Høye skuldre

Første prøvevakten husker hun godt.

– Jeg hadde veldig høye skuldre og jeg husker jeg nileste i samtaleboken på vei til vakt, sier hun, og ler litt av seg selv.

På vekten møtte hun en rolig og trygg fadder og skuldrene senket seg. De første samtalene gikk fint. Flaks, kaller hun det.

– Jeg fikk innringere som viste stor takknemlighet. Dessuten hadde jeg fantastiske faddere som gav meg mye trygghet uten å ta fra meg ansvaret.

Å samtale med andre var ikke ukjent for Pia. Som spesialpedagog er det en del av hverdagen. Samtalene i Kirkens SOS ble likevel annerledes.

– I «det sivile» er jeg en del av en større sammenheng, og ansvaret kan være tungt med krav til dokumentasjon og å finne rett behandling og oppfølging. Hos Kirkens SOS kan jeg bare være i samtalen som et empatisk lyttende medmenneske, som ser, støtter og styrker. Jeg kjenner på dyp takknemlighet og ydmykhet overfor de utrolig modige menneskene som kontakter oss. Det er noe helt spesielt og gir verdifulle perspektiv som jeg tar med meg ellers i livet.

Visittkort

Denne vinteren har hun også startet med vakter på chat.

– Hvorfor jeg også ville være chatvakt? Det var vel en form for grådighet på tjenesten, jeg vil være med mest mulig, sier hun og ler.

– Så handlet det også om å kunne hjelpe de yngste som oftere er på chat, og på den måten nå en bredere gruppe av innringere og innskrivere.

Og den første vekten ble altså spesiell, den gikk rett inn i mørket. Meldingene på skjermen var ekte og selvmordsnære. Tid,

sted, motiv og metode for et nærliggende ønsket selvmord ble presentert. (*)

– Jeg prøvde å validere og anerkjenne en utrolig vanskelig situasjon, samtidig som jeg ba om litt tid til å få høre om det vanskelige, forteller Pia.

Tid fikk hun ikke. Samtalen ble kort og plutselig var personen borte. Men før han «la på» var det lagt igjen tydelige spor, til og med fullt navn.

– Noe må ha gjort at han valgte å skrive til oss, og legge igjen denne informasjonen. Jeg tolket det som et tydelig rop om hjelp, men at han ikke var klar for å snakke om det vonde.

Blålys

Pia og faddervakt bestemte seg for å kontakte AMK-sentralen der mannen bodde. De responderte fort og rykket ut til innskriverens adresse.

– Det var en nydelig AMK-ansatt jeg snakket med. Han tok så godt imot oss og var imponert over tjenesten til Kirkens SOS. Han ba meg hilse og si vi gjør en fantastisk innsats, og han uttrykte også medfølelse med at vi måtte leve i uvitenhet etter samtaler som denne.

For hvordan historien endte, vet ikke Pia. Det er en del av livet ved å være frivillig i Kirkens SOS.

– Jeg har ro for at vi ikke vet. Jeg trenger bare vite at vi gjorde det vi kunne. Etter en del erfaring som frivillig har jeg virkelig tatt til meg holdningen om at skulle «det verste skje», så var den som kontaktet oss i allfall ikke alene rett før det var slutt. Og da vil jeg heller være den som var der, enn at vedkommende skulle være helt alene i det bunnløse mørket.

Knekke koder

Men tankene kan komme snikende likevel. «Kunne jeg skrevet noe annerledes? Var det noe jeg gjorde feil?»

– Det kan godt hende jeg kunne gjort noe annerledes, men det vet jeg ikke. Akkurat denne gangen holder jeg fast i at han var trygg nok til å ta kontakt og be om hjelp, sier hun.

Behovet for å vite at samtalen ble god eller at det endte godt kan også handle om den frivilliges eget behov for å vite at man er til hjelp.

– Ja, jeg har jo veldig lyst til å «knekke koden» i enhver samtale, å stille spørsmålet som gjør at samtalen tar en god og forløsende vending. Å åpne en dør til livet for den som ringer eller skriver inn. Det er fantastisk når jeg finner den nøkkelen og det skjer, forteller hun.

Samtalens kraft

Pia som lita jente sammen med mamma som var frivillig, og Pia i dag på Chat for Kirkens SOS.

Men det er ikke alle samtaler som er slik. Det er heller ikke alle samtaler der innringers opplevelse av hjelp samsvarer med hjelperens følelser. Det har Pia lært seg å leve med.

– Jeg har jobbet, og jobber, mye med akkurat det. Noen samtaler kan fremstå som «overfladiske» eller hverdagslige i øynene til oss frivillige, men vi må ha dyp respekt for «brevsprekkperspektivet» som vi kaller det – for vi ser bare en liten del av livene deres, og vi aner ikke hva disse samtaler betyr for dem. Kanskje er det praten om TV-programmet som holder dem gående til neste dag. Det er ikke alle som har behov for å komme seg videre akkurat nå, men samtalen kan

være et viktig sted på veien likevel, sier Pia.

– Jeg finner trygghet og støtte i troen på den gode samtalen kraft. Og etter flere år som frivillig vet jeg hvor magisk den kan være. Jeg er evig takknemlig for å få lov til å være frivillig i Kirkens SOS, sier Pia.

Tekst og foto: Kirkens SOS

() Alle som kontakter Kirkens SOS er anonyme. Historien som her er gjengitt er reell, men endret noe for å ikke være utleverende og mulig å identifisere. Innskrivere er omtalt som «han» for å tydeligere skille med «hun» som brukes for Pia.*

PILEGRIMSDAG I GAMLE AKER!

Søndag 25.5 Gamle Aker kirke, kl. 11.00. Vi feirer høymesse med pilegrimspreg! Pilegrimsprest Anna Runesson og sokneprest Roger Jensen. Organist Espen Takle. Gamle Aker kantori.

Etter gudstjenesten blir det pilegrims-

dag i Oslo, med grilling, sosialt fellesskap, stands og informasjon. Pilegrimsforedrag og boklansering, forfatter Ellen Rykkja Gilbert presenterer den helt nye guideboken for Tunsberg-leden. Signering og boksalg. (Foto fra pilegrimsdag i 2019.)

KONSERTER I GAMLE AKER KIRKE VÅR OG PÅSKE 2025

24. MAR KL 19:00: KIRKEMUSIKKFESTIVALEN: ÅRGHA/NÜN

26. MAR KL 18:30: «RO» - ANDREAS IHLEBÆK

04. APR KL 20:00: OSLO CHORALE SELSKAP -TENEBRAE RESPONSORIES

05. APR KL 19:00: OSLO CIRCLES - PERGOLESI STABAT MATER

06 APR KL 18:00: CHRISTIANIA KAMMERKOR - VÅRKONSERT

11 APR KL 20:00: NORDIC VOICES - PÅSKEKONSERT

26. APR KL 18:00: GAMLE AKER KANTORI - VÅRKONSERT

27. APR KL 19:00: GAMLE AKER KANTORI - VÅRKONSERT

30. APR KL 18:30: «RO» - ANDREAS IHLEBÆK

03. MAI KL 18:00: VOCES UPPSALA - "FRED"

11. MAI KL 19:00: MAJORSTUA KAMMERKOR - VÅRKONSERT

*Folkekirken på
St. Hanshaugen*

GAMLE AKER & LOVISENBERG KIRKER

GRØNN PRIS 2025 TIL KLUBB10+!

Nylig mottok soknets prosjekt for barn i storskolealder, «Klubb10+», årets Grønne Pris av Oslo Bispedømmes Ungdomsråd! Klubben drives fra Lovisenberg menighetshus.

Begrunnelsen for utvelgelsen var det brede omfanget av grønne/miljøfokuserete tiltak på klubben, og samarbeidet med lokale instanser, naboer og næringsliv ble vektlagt. Lokal innsats for barn og unge med fokus på bærekraft, også internasjonalt gjennom støtte til KFUK/M Global, ble verdsatt i begrunnelsen.

Vi er stolte av det vi har fått til så langt og tar prisen som en oppmuntring til videreføring av det viktige arbeidet med våre unge. Det er en investering i både nåtid og fremtid, for vekst, håp og fellesskap.

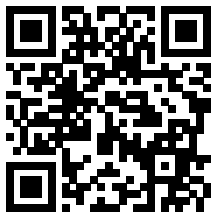

Diakonimedarbeider og prosjektansvarlig Helene Bishop tok imot prisen på Inspirasjonssamling for Grønn Kirke i Bispegården. To ulike prosjekt mottok pris.

Motta nyhetsmail

For å motta månedlig nyhetsmail fra St. Hanshaugen sokn, Gamle Aker og Lovisenberg kirker, kan du avlese QR-koden under og registrere mailadresse og fornavn. I nyhetsmailen vil du motta informasjon om kommende aktiviteter, den inneholder også en lenke du kan trykke for å avslutte abonnementet.

Sokneprest

Roger Jensen
954 2 610/
RJ227@kirken.no

Kapellan

Sigve Aabel Reedtz
984 40 446/
ST577@kirken.no

Kapellan

Angela Timmann-
Mjaaland
AT724@kirken.no

Adresse og kontaktinformasjon

St. Hanshaugen sokn,
Akersbakken 30, 172 Oslo

post.sthans.oslo@kirken.no
www.kirken.no/sthans/

Org. Nr. 912 871 266

Bankkontonummer
169 50 18215
Vipps: 111359

Telefon 23 62 91 20, betjent
mandag–torsdag 10.00-14.00.

Daglig leder

Andrine E. Rabbevåg
23629123/
AR294@kirken.no

Organist

Espen Takle
954 41 172/
ET377@kirken.no

Organist

Øyvind Fossen
44 66 129/
OF366@kirken.no

Trosopplærer og ungdomsarbeider

Kristian H. Aschim
995 35 639/
KA889@kirken.no

Diakonimedarbeider

Helene Bishop
465 47 767/
AB653@kirken.no

Menighetssekretær

Anne Sophie Wahr-
Hansen 23629120 /
AW429@kirken.no

For informasjon om våre arrangementer,
lese søndagens preken hjemme på skjerm,
se vår hjemmeside:
www.kirken.no/sthans/

St. Hanshaugen sokn, Akersbakken 30,
0172 Oslo. post.sthans.oslo@kirken.no

Redaksjonen for nyhetsbrevet
består av:

Anders Smith (red.) og
Roger Jensen.

Alle bilder ©RJ om ikke annet er anført.

